selle ausa mehhe tusk ja hinge ahhastus wöis olla, kui ta sedda kåsko kulis. Agga sellegi-pårrast ei tahtnud temma mitte sönnakuulmata Jummala wasto olla, waid töusis hommiko warra ülles, panni omma eesli saddulase, löhkus pölletamise ohwri-puud walmis, wöttis omma poia Isaki ja kaks noort sullast ennesega, ja låks senna paika, kuhho Jummal kåsknud. Sullaste wasto ütles Abram: jåge teie eesliga seie; minna låhhån poisiga senna kummardama, ja tullen jålle taggasi. Puud panni temma poia Isaki selga, noa ja tulle wöttis ennese kåtte, ja låksid nenda möllemad seltsis emale. Agga, ütles Isak omma issa wasto: Issa, siin on tulli ja puud; agga kus on tal, mis sa tahhad ohwerdada? Abram kostis: mo poeg, küllap Jummal katsub ennesele ühhe talle pölletatamise ohwriks! Kui senna måe peale said, mis Jummal olli üttelnud, teggi Abram kohhe måttastest altari; seådis puud peale, siddus omma poia Isaki kinni, panni pude peale, ja wöttis noa wålja, et ta tedda piddi årratapma ja Jummalale ohwerdama. Agga Jehowa ingel hüdis taewast: Abram, Abram! — ja temma kostis: siin ma ollen! Siis ütles ingel: årra pista kåt omma poia külge, ja årra te temmale middagi; sest nüüd tean ma, et sa Jummalat kardad, ja omma ainust poega ei olle temmale keelnud. — Abram töstis omma silmad ülles, ja wata, üks jåår olli temma selja tagga sarwipiddi råggadikus kinni, ja ta låks, wöttis selle jåro ja ohwerdas sedda Jummalale pölletamise ohwriks. Pårrast sedda ellas temma weel kaua önneliko ello, ja surri årra, kui 175 aastat olli wannaks sanud. Temma naene Sara olli jo 43 aastat enne tedda mulda låinud.

Kes köik Loja holeks annab,
Ello teed, Majja tööd;
Hinge eest hoolt kannab;
Waewa, murret ussus wöidab:
Selle ön Jummal on,
Römo pääw tal koidab.
